ΕΚΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠ' ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΗ
στην υπόθεση 148/87 *

I — Περιστατικά και έγγραφη διαδικασία

1. Στις 28 Σεπτεμβρίου 1984, η εταιρία Th. Frydendahl Pedersen A/S, δανική εταιρία της οποίας οι δραστηριότητες συνίστανται στην προμήθεια δικτύων στα αλιευτικά πλοία, ζήτησε από το τελωνείο του Holstebro την απόδοση των ποσών που κατέβαλε κατά την περίοδο από 8 Οκτωβρίου 1980 έως 14 Ιουνίου 1984, ως εισαγωγικούς δασμούς επί των δικτύων αλιείας, ήτοι 1 756 932 δανικές κορώνες (DKR), ποσό επαυξανόμενο κατά τους τόκους. Προς στήριξη της αίτησης, η Pedersen ισχυρίσθηκε ότι, κατά τα τέσσερα αυτά έτη, το εν λόγω τελωνείο ερμήνευε εσφαλμένα τις ισχύουσες κοινοτικές διατάξεις.

2. Στις 11 Ιουνίου 1986, οι δανικές αρχές υπέβαλαν στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αίτηση, κατ' εφαρμογή του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουλίου 1979, περί της επιστροφής ως αχρεωστήτως εισπραχθέντων ή της διαγραφής χρέους εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών (ΕΕ L ειδ.έκδ. 11/015, σ. 162). Το άρθρο αυτό ορίζει ότι επιτρέπεται επιστροφή ως αχρεωστήτως εισπραχθέντων ή διαγραφή χρέους εισαγωγικών δασμών σε καταστάσεις που ανακύπτουν από ιδιαίτερες συνθήκες για τις οποίες δεν υπήρξε καμία αμέλεια ή δόλος από μέρους του ενδιαφερομένου.

3. Με απόφαση της 26ης Φεβρουαρίου 1987, που απηύθυνε στις δανικές αρχές, η Επιτροπή έκρινε ότι η αίτηση της ενδιαφερομένης για επιστροφή των δασμών δεν ήταν δικαιολογημένη.

4. Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 12 Μαΐου 1987, η εταιρία Frydendahl Pedersen A/S, θεωρώντας ότι η εν λόγω απόφαση της Επιτροπής έθιγε τα δικαιώματά της, άσκησε την παρούσα προσφυγή. Η έγγραφη διαδικασία εξελίχθηκε κανονικά. Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα, το Δικαστήριο αποφάσισε να αναθέσει την υπόθεση στο πρώτο τμήμα και να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

II — Αιτήματα των διαδίκων

Η *προσφεύγουσα* ζητεί από το Δικαστήριο:

— κατ' εφαρμογή του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΟΚ, να ακυρώσει την από 26 Φεβρουαρίου 1987 απόφαση της Επιτροπής με την οποία διαπιστώθηκε ότι δεν δικαιολογείται επιστροφή των εισαγωγικών δασμών σε συγκεκριμένη περίπτωση, απόφαση της οποίας η οριστική διατύπωση απεστάλη στην προσφεύγουσα από το δανικό Υπουργείο Φορολογίας με έγγραφο της 13ης Μαρτίου 1987·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Η *Επιτροπή* ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

* Γλώσσα διαδικασίας: η δανική.

III — Λόγοι ακυρώσεως και επιχειρήματα των διαδίκων

Η προφεύγουσα, αφού υπέμνησε τα πραγματικά περιστατικά που οδήγησαν στη διαφορά, επικαλείται τέσσερις λόγους ακυρώσεως.

Τα πραγματικά περιστατικά

Από το φάκελο προκύπτει ότι πριν από την προσχώρηση της Δανίας στην ΕΟΚ οι κανονικές παραδόσεις δικτύων αλιείας δεν ενέπιπταν στις διατάξεις περί επιστροφής των εισαγωγικών δασμών επί των ναυπηγικών εργασιών (άρθρο 77 του δανικού νόμου περί τελωνείων του 1970).

Από της 1ης Ιανουαρίου 1973, η δανική διατύπωση του τίτλου ΙΙ Α των προκαταρκτικών διατάξεων του κοινού δασμολογίου διέφερε από τη γαλλική διατύπωση η οποία είχε ως εξής:

« *Produits destinés à certaines catégories de bateaux:*

La perception des droits de douane est suspendue en ce qui concerne les produits destinés à être incorporés dans les bateaux désignés dans le tableau ci-après, aux fins de leur construction, réparation, entretien ou transformation, ainsi que les produits destinés à l' armement ou à l'équipement de ces bateaux. »

[« *Προϊόντα προοριζόμενα για ορισμένες κατηγορίες πλοίων:*

Αναστέλλεται η επιβολή δασμών επί προϊόντων που προορίζονται να ενσωματωθούν στα πλοία που περιλαμβάνονται στον πιο κάτω πίνακα, εφόσον τα προϊόντα αυτά χρησιμεύουν για την κατασκευή, την επιδιόρθωση, τη συντήρηση ή τη μετατροπή των πλοίων, καθώς και τα προϊόντα που προορίζονται για την εξάρτηση ή τον εξοπλισμό των πλοίων αυτών ».]

Οι λέξεις « συντήρηση » και « εξάρτηση » δεν περιλαμβανόταν στη δανική διατύπωση.

Από το 1978, το κείμενο στη δανική γλώσσα προσαρμόστηκε σύμφωνα με το κείμενο στη γαλλική γλώσσα.

Με την προσφυγή της η προσφεύγουσα αναφέρει ότι κατά την περίοδο μεταξύ 1973 και 1984 προέβη σε πολλά διαβήματα στις δανικές τελωνειακές αρχές, προκειμένου να διασαφηνίσει το ζήτημα της δασμολογικής μεταχειρίσεως των δικτύων αλιείας τα οποία εισήγε στην Κοινότητα για να τα μεταπωλήσει στους αλιείς. Πράγματι, είχε πληροφορηθεί από ορισμένους ανταγωνιστές της ότι, σε άλλα κράτη μέλη, η εισαγωγή των εν λόγω προϊόντων δεν υπέκειτο σε δασμούς.

Ειδικότερα, η προσφεύγουσα αναφέρει ότι τον Ιούνιο του 1984 της επεστήθη η προσοχή της επί του γεγονότος ότι οι βρετανικές τελωνειακές αρχές ερμήνευαν τους σχετικούς κοινοτικούς κανόνες, δηλαδή τον κανονισμο 1535/77, της 4ης Ιουλίου 1977, περί του καθορισμού των όρων από τους οποίους εξαρτάται η υπαγωγή ορισμένων εμπορευμάτων στο ευεργέτημα ευνοϊκού δασμολογικού καθεστώτος κατά την εισαγωγή λόγω του ιδιαιτέρου προορισμού τους (ΕΕ ειδ.έκδ. 02/004, σ. 46), υπό την έννοια ότι ήταν δυνατή η ατελής εισαγωγή δικτύων αλιείας που προορίζονταν για τις συνήθεις παραδόσεις σε πλοία ανοικτής θάλασσας. Κατόπιν της πληροφορίας αυτής, η προσφεύγουσα πήρε επαφή με τις δανικές αρχές και υπέβαλε στις 20 Ιουνίου 1984 αίτηση προκειμένου να της δοθεί η έγκριση βάσει του προαναφερθέντος κανονισμού 1535/77.

Αφού έλαβε την προαναφερθείσα έγκριση, η προσφεύγουσα ζήτησε από το τελωνείου του Holstebro, στις 28 Σεπτεμβρίου 1984, την απόδοση των δασμών που κατέβαλε κατά την περίοδο από 8 Οκτωβρίου 1980 μέχρι 16 Ιουνίου 1984. Αυτή ακριβώς η αίτηση αποτελεί το αντικείμενο της παρούσας διαφοράς.

Στην έκθεση αυτή των περιστατικών, που ανέπτυξε η προσφεύγουσα, η Επιτροπή προσθέτει τις εξής διευκρινίσεις:

Οι τέσσερις λόγοι ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα

1. *Ακυρότητα του κανονισμού 3799/86 της Επιτροπής στον οποίο βασίζεται η επίδικη απόφαση*

Ακόμη και το κείμενο στη δανική γλώσσα που ίσχυε μεταξύ 1973 και 1978, στο οποίο δεν περιλαμβάνονται οι λέξεις « συντήρηση » και « εξάρτηση », διασαφήνιζε, χωρίς την ελάχιστη αμφιβολία, ότι οι δασμοί αναστέλλονταν όσον αφορά τα προϊόντα τα οποία προορίζονταν για τον εξοπλισμό των πλοίων που περιλαμβάνονταν στον πίνακα, επομένως δε η αναστολή των δασμών δεν περιοριζόταν στα προϊόντα τα οποία χρησιμοποιούνται για την κατασκευή, τη μετατροπή ή την επιδιόρθωση των πλοίων αυτών. Κατά την Επιτροπή, η παράλειψη των λέξεων αυτών στο δανικό κείμενο δεν είχε καμιά σημασία, καθόσον τα δίκτυα αλιείας για τα οποία γίνεται λόγος απέλαβαν της αναστολής των δασμών ως προϊόντα προοριζόμενα για τον « εξοπλισμό ».

Η επίδικη απόφαση βασίζεται στον κανονισμό 3069/86 του Συμβουλίου, της 7ης Οκτωβρίου 1986, με τον οποίο τροποποιήθηκε ο κανονισμός 1430/79, περί της επιστροφής ως αχρεωστήτως εισπραχθέντων ή της διαγραφής χρέους εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών (ΕΕ ειδ.έκδ. 11/015, σ. 162), όπως και ο κανονισμός 3799/86 της Επιτροπής, της 12ης Δεκεμβρίου 1986, που καθορίζει τις διατάξεις εφαρμογής των άρθρων 4α, 6α, 11α και 13 του κανονισμού 1430 του Συμβουλίου (ΕΕ L 352).

Ο κανονισμός 2695/77 της Επιτροπής, της 7ης Δεκεμβρίου 1977, περί καθορισμού των όρων από τους οποίους εξαρτάται η εισαγωγή προϊόντων που προορίζονται για ορισμένες κατηγορίες αεροδυνάμων ή πλοίων με το ευεργέτημα ευνοϊκού δασμολογικού καθεστώτος (ΕΕ ειδ.έκδ. 02/004, σ. 226), του οποίου το κείμενο είναι ταυτόσημο σε όλες τις γλώσσες, ιδίως στην αγγλική, δανική και γαλλική, ορίζει ότι οι διατάξεις του προαναφερθέντος κανονισμού 1535/77 της Επιτροπής, εφαρμόζονται στα « προϊόντα προοριζόμενα διά τον εφοπλισμόν [εξάρτηση] ή τον εξοπλισμόν » των πλοίων.

Κατά την *προσφεύγουσα*, ο προαναφερόμενος κανονισμός 3799/86 της Επιτροπής είναι άκυρος καθόσον προσδίδει αναδρομικό αποτέλεσμα σε όλες τις αιτήσεις για τις οποίες δεν λήφθηκε απόφαση την 1η Ιανουαρίου 1987. Η ακυρότητα απορρέει από το ότι ο κανονισμός 3069/86 του Συμβουλίου ορίζει, στο άρθρο 2, δεύτερο εδάφιο, ότι οι νέες διατάξεις που τροποποιούν τον κανονισμό 1430/79 εφαρμόζονται « στις αιτήσεις για επιστροφή ή για διαγραφή εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών που υποβάλλονται στις αρμόδιες αρχές από την 1η Ιανουαρίου 1987 ». Όμως, ο κανονισμός 3799/86 της Επιτροπής ορίζει, στο άρθρο 13, ότι « ο παρών κανονισμός αρχίζει να ισχύει την 1η Ιανουαρίου 1987 ». Ως εκτούτου, εφαρμόζεται πλήρως στις αιτήσεις που είχαν υποβληθεί πριν από την 1η Ιανουαρίου 1987, καθόσον, αν αυτό δεν συνέβαινε, θα ανέκυπτε νομικό κενό, καθόσον ο προηγούμενος κανονισμός της Επιτροπής (1575/80, της 20ής Ιουνίου 1980, ΕΕ ειδ.έκδ. 03/029, σ. 73) έπαυσε να ισχύει κατά την ημερομηνία αυτή.

Όμως, για να εμπίπτει στο ευνοϊκό καθεστώς ο εισαγωγέας των εμπορευμάτων οφείλει να προσκομίσει σχετική έγκριση. Σύμφωνα με τα λεχθέντα από την ίδια την προσφεύγουσα, αυτή δεν υπέβαλε αίτηση προκειμένου να της χορηγηθεί έγκριση πριν από τις 20 Ιουνίου 1984.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι με τη νομολογία του Δικαστηρίου καθιερώθηκε η αρχή της απαγόρευσης της αναδρομικότητας των πράξεων του κοινοτικού δικαίου. Ειδικότερα, με την απόφαση της 16ης Φεβρουαρίου 1982, Rumi, 258/80, Συλλογή 1982, σ. 487), το Δικαστήριο θέτει δύο προϋποθέσεις για να είναι δυνατή η παρέκκλιση από την προαναφερόμενη απαγόρευση, δηλαδή ότι ο επιδιωκόμενος σκοπός επιβάλλει να δοθεί στη νομική πράξη αναδρομικό αποτέλεσμα και, επιπλέον, επιδεικνύεται ο πρέπων σεβασμός προς τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη των ενδιαφερομένων. Όμως, στην προκειμένη περίπτωση δεν συντρέχει καμιά από τις προϋποθέσεις αυτές, και, επομένως, ο κανονισμός 3799/86 είναι άκυρος.

Η *Επιτροπή* αμφισβητεί καταρχάς ότι ο κανονισμός 3799/86 έχει αναδρομικό αποτέλεσμα. Εν συνεχεία, υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα δεν ανέφερε καμιά διάταξη του κανονισμού αυτού που να χρησιμοποιήθηκε εναντίον της. Παρατηρεί ότι, συνολικά, ο νέος κανονισμός είναι περισσότερο ευνοϊκός για την προσφεύγουσα παρά ο παλαιός και ότι, επί του μόνου σημείου όπου υπάρχει μεταξύ των δύο κανονισμών της Επιτροπής διαφορά η οποία μπορεί να έχει σημασία στην παρούσα υπόθεση, δηλαδή στις προθεσμίες για την απάντηση στις αιτήσεις επιστροφής, η Επιτροπής τήρησε τον πλέον αυστηρό κανόνα (προθεσμία τεσσάρων μηνών).

2. (Επικουρικώς) *Η επίδικη απόφαση στηρίζεται σε εσφαλμένη νομική βάση*

Η *προσφεύγουσα* προβάλλει ότι η απόφαση της Επιτροπής, ως ληφθείσα βάσει των κανονισμών 3069/86 του Συμβουλίου και 3799/86 της Επιτροπής, στηρίζεται σε εσφαλμένη νομική βάση, καθόσον ο κανονισμός 3069/86 του Συμβουλίου δεν έχει εφαρμογή στις αιτήσεις που υποβλήθηκαν πριν από την 1η Ιανουαρίου 1987.

Επ' αυτού, η *Επιτροπή* αντιτάσσει ουσιαστικά ότι, από την επίδικη απόφαση προκύπτει σαφώς ότι η Επιτροπή εξέτασε την περίπτωση της προσφεύγουσας βάσει των παλαιών κανόνων και ότι, επίσης, έλαβε την απόφαση εντός της προθεσμίας των τεσσάρων μηνών που ίσχυε προηγουμένως. Η μνεία του κανονισμού 3069/86 του Συμβουλίου αποτελούσε αποκλειστικά ένδειξη της τελευταίας — χρονολογικά — τροποποιήσεως του κανονισμού 1430/79. Ο κανονισμός 3069/86 του Συμβουλίου δεν έχει εφαρμογή στην περίπτωση της προσφεύγουσας και η Επιτροπή έλαβε την απόφασή της δυνάμει του κανονισμού 1430/79 όπως αυτός ίσχυε πριν από τις τροποποιήσεις που επέφερε ο κανονισμός 3069/86. Κατά την Επιτροπή, για διαδικαστικούς λόγους ήταν αναγκαίο να γίνεται μνεία του νέου κανονισμού του Συμβουλίου στην επίδικη απόφαση.

Τέλος, η Επιτροπή αμφισβητεί τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας ότι το δανικό κείμενο της απόφασης περιέχει τόσο σοβαρά σφάλματα συντάξεως ώστε να τίθεται θέμα κατανοήσεως.

3. (Επικουρικότερον) *Η επίδικη απόφαση είναι παράνομη λόγω υπερβάσεως των προθεσμιών που ορίζονται με τους κανονισμούς*

Κατά την *προσφεύγουσα*, η προθεσμία που ορίζει το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1575/80 της Επιτροπής, της 20ής Ιουνίου 1980, περί καθορισμού των διατάξεων εφαρμογής του άρθρου 13 του προαναφερθέντος κανονισμού 1430/79, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1 του κανονισμού 945/83 της Επιτροπής, της 21ης Απριλίου 1983 (ΕΕ L 104, σ. 15), δεν τηρήθηκε από την Επιτροπή στη συγκεκριμένη περίπτωση. Η προθεσμία αυτή, η οποία είναι τετράμηνη, πρέπει να θεωρείται ως

καθορισθείσα για να παρέχει στους πολίτες τη βεβαιότητα για μια λογική γρήγορη λύση, πράγμα που αποκλείει τη δυνατότητα παρατάσεως. Αν παρατηρηθεί υπέρβαση της προθεσμίας αυτής χωρίς η Επιτροπή να λάβει απόφαση, θα πρέπει να γίνεται επιστροφή των δασμών. Στην προκειμένη περίπτωση, η αίτηση απεστάλη από το δανικό υπουργείο στην Επιτροπή στις 11 Ιουνίου 1986. Στις 7 Οκτωβρίου 1986, η Επιτροπή κάλεσε τη δανική διοίκηση να αποσύρει την αίτησή της και να παράσχει συμπληρωματικές πληροφορίες. Η δανική διοίκηση απέσυρε τυπικά την αίτησή της και την υπέβαλε εκ νέου στην Επιτροπή στις 28 Οκτωβρίου 1986. Η συμπεριφορά αυτή της Επιτροπής και των δανικών αρχών είναι εσφαλμένη και θα πρέπει, κατά την προσφεύγουσα, η αίτηση της Επιτροπής, καθώς και η απόσυρση της αρχικής αιτήσεως από τις δανικές αρχές, να θεωρηθούν ως άκυρες διοικητικές πράξεις.

Η *Επιτροπή* ισχυρίζεται ότι, επειδή έλαβε από τις δανικές αρχές πολύ περιορισμένες πληροφορίες σχετικά με την υπόθεση, όφειλε να ζητήσει συμπληρωματικές πληροφορίες. Από αυτό προκύπτει ότι η προθεσμία πρέπει να υπολογισθεί από τις 28 Οκτωβρίου 1986. Σχετικώς, η Επιτροπή διασαφηνίζει ότι η αίτηση, η οποία ελήφθη στις 19 Ιουνίου 1986, εξετάστηκε από την Επιτροπή Τελωνειακών Ατελειών στις 12 Σεπτεμβρίου 1986. Κατά την εν λόγω ημερομηνία, ο κανονισμός 1575/80 της Επιτροπής, που είχε τότε εφαρμογή, όριζε ότι η απόφαση της Επιτροπής, βάσει του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79 του Συμβουλίου, πρέπει να ληφθεί το αργότερο εντός προθεσμίας τεσσάρων μηνών υπολογιζόμενης από την ημερομηνία παραλαβής της αίτησης. Επειδή η πείρα απέδειξε ότι ο αυστηρός αυτός κανόνας κατέληγε, σε ορισμένες περιπτώσεις, σε ελάχιστα ικανοποιητική νομική κατάσταση, η εν λόγω διάταξη τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 3799/86 που ορίζει προθεσμία έξι μηνών και διασαφηνίζει ότι « όταν η Επιτροπή υποχρεώνεται να ζητήσει από το κράτος μέλος συμπληρωματικά πληροφοριακά στοιχεία για να μπορέσει να αποφασίσει, η προθεσμία των έξι μηνών παρατείνεται για το διάστημα που μεσολάβησε από την ημερομηνία αποστολής από την Επιτροπή της αίτησης συμπληρωματικών στοιχείων μέχρι την ημερομηνία παραλαβής αυτών των στοιχείων από την Επιτροπή ». Πριν από την έναρξη ισχύος της νέας κανονιστικής ρυθμίσεως, οι δυσχέρειες που ανέκυπταν ενδεχομένως αντιμετωπίζονταν με απόσυρση της αίτησης από το αιτόν κράτος μέλος και την επανυποβολή του φακέλου. Η μέθοδος αυτή, μολονότι δεν προβλέπεται στο σχετικό κανονισμό, δεν είναι αντίθετη ούτε προς το γράμμα ούτε προς τοπνεύμα του κανονισμού, διότι το κράτος μέλος έχει πάντοτε το δικαίωμα να αποσύρει την αίτηση. Εξάλλου, η μέθοδος αυτή εφαρμόστηκε σε δύο ή τρεις περιπτώσεις σε περίοδο επτά ετών.

Τέλος, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι, για να διασαφηνίσει τα περιστατικά στην προκειμένη περίπτωση, τα οποία ήταν εξαιρετικά περίπλοκα, ζήτησε στις 9 Δεκεμβρίου 1986 από την προσφεύγουσα να υποβάλει όλα τα πρόσθετα έγγραφα τα οποία η Επιτροπή θεωρούσε χρήσιμα, η δε προσφεύγουσα απάντησε με επιστολή της 7ης Ιανουαρίου 1987. Όμως, όταν η Επιτροπή δεν διαθέτει επαρκείς πληροφορίες, υποχρεούται να απορρίψει την αίτηση. Αν επέμεινε προκειμένου να λάβει συμπληρωματικές πληροφορίες από την προσφεύγουσα και τη δανική διοίκηση, το έπραξε για να βεβαιωθεί ως προς τα περιστατικά της υπόθεσης και να αποφύγει αρνητική απόφαση η οποία θα συνεπαγόταν, ενδεχομένως, άμεση προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου, όπου οι πραγματικές περιστάσεις θα εκτιμώνταν για πρώτη φορά στο σύνολό τους.

Η *προσφεύγουσα* αντιτάσσει ότι το πραγματικό ζήτημα είναι κατά πόσον η Επιτροπή ή ένα κράτος μέλος μπορούν να μη λάβουν υπόψη σαφή κανόνα, ο οποίος επιβάλλει προθεσμία, όταν ο κανόνας αυτός παρέχει δικαιώματα στους τρίτους, αυτό δε γίνεται χωρίς προηγούμενη διαβούλευση μ' αυτούς τους τελευταίους.

4. (Ακόμη επικουρικότερον) *Η απόφαση πρέπει να ακυρωθεί διότι οι αναγκαίες προϋποθέσεις για τη χορήγηση της επιστροφής συντρέχουν εν προκειμένω*

Η *προσφεύγουσα* ισχυρίζεται ότι οι δύο προϋποθέσεις που απαιτεί το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79 του Συμβουλίου, δηλαδή η ύπαρξη ιδιαιτέρων συνθηκών και η έλλειψη αμελείας ή δόλου εκ μέρους του ενδιαφερομένου, συντρέχουν εν προκειμένω.

Ιδιαίτερες συνθήκες

Στηριζόμενη σε εκτεταμένη έκθεση των περιστατικών, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ουσιαστικά ότι η καταβολή των δασμών των οποίων ζητεί την επιστροφή είναι συνέπεια κακής ερμηνείας, από τις δανικές αρχές, της σχετικής κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως. Η εσφαλμένη αυτή ερμηνεία, συγκεκριμενοποιήθηκε όχι μόνο από τη διοικητική πρακτική, αλλά και από την εθνική δανική κανονιστική ρύθμιση (διοικητικές αποφάσεις και ανακοινώσεις στο κοινό). Όμως, η εσφαλμένη αυτή ερμηνεία είναι αποτέλεσμα μεταφραστικού λάθους της Επιτροπής, τόσο στο κοινό δασμολόγιο όσο και στον κανονισμό της Επιτροπής 1535/77, της 4ης Ιουλίου 1977, περί καθορισμού των όρων από τους οποίους εξαρτάται η υπαγωγή ορισμένων εμπορευμάτων στο ευεργέτημα ευνοϊκού δασμολογικού καθεστώτος κατά την εισαγωγή λόγω του ιδιαιτέρου προορισμού τους (ΕΕ ειδ.έκδ. 02/004, σ. 46).

Η *Επιτροπή* αμφισβητεί ουσιαστικά την έκταση του μεταφραστικού σφάλματος και θεωρεί ότι, ακόμη κι αν γίνει δεκτό ότι οι δανικές αρχές έδωσαν ελλιπείς πληροφορίες ως προς την ισχύουσα κανονιστική ρύθμιση, αυτό δεν δικαιολογεί την ύπαρξη ιδιαίτερων συνθηκών, διότι η νομική κατάσταση δεν ήταν σε τέτοιο σημείο αμφιλεγόμενη ώστε να μην επιτρέπει στους πολίτες να ασκούν τα δικαιώματά τους. Θα πρέπει να εφαρμοστεί η ίδια λύση που έγινε δεκτή για τον κανονισμό 1697/79 για την εκ των υστέρων είσπραξη των δασμών, με αποκλεισμό της επιστροφής, αν το σφάλμα μπορούσε να διαπιστωθεί.

Έλλειψη αμελείας ή δόλου

Η *προσφεύγουσα* ισχυρίζεται ότι δεν είχε κανέναν λόγο να αμφιβάλλει για την ερμηνεία, από τις δανικές αρχές, των κανόνων ως προς το ευνοϊκό δασμολογικό καθεστώς. Η προσφεύγουσα — επιχείρηση η οποία μελετά λεπτομερώς τις τελωνειακές κανονιστικές ρυθμίσεις — δεν επέδειξε, επομένως, καμιά αμέλεια επειδή εμπιστεύθηκε την ερμηνεία που έδωσαν οι δανικές τελωνειακές αρχές οι οποίες, αν οι ίδιες δεν είχαν υποπέσει σε νομική πλάνη, θα πληροφορούσαν την προσφεύγουσα για τα δικαιώματά της.

Η *Επιτροπή* παρατηρεί σχετικά ότι η προσφεύγουσα εταιρία ουδέποτε υπέβαλε αίτηση για να της χορηγηθεί έγκριση πριν από το 1984, ούτε ζήτησε ρητώς και σαφώς από τις δανικές αρχές να της παράσχουν τις γενικές ενδείξεις. Όμως, ειδικό ευεργέτημα προβλεπόμενο από την κοινοτική νομοθεσία δεν μπορεί να χορηγηθεί παρά μόνο μετά από ρητή αίτηση του/της ενδιαφερομένου/ενδιαφερομένης. Επομένως, αναφέροντας ότι οι δύο προϋποθέσεις πρέπει να συντρέχουν σωρρευτικώς, θεωρεί ότι η προϋπόθεση ως προς την έλλειψη αμελείας εκ μέρους της προσφεύγουσας δεν συντρέχει εν προκειμένω.

G. Bosco
εισηγητής δικαστής